

Italiaans, met een Nederlands ritme

‘Pronto.’ Torben neemt zijn mobiel op. Hij is al helemaal ver-italiaanst,’ vertelt zijn vrouw Klaartje. ‘Italianen nemen hun telefoon altijd op. Zelfs als ze met je in gesprek zijn.’ Het is begrijpelijk dat Torben zich wat Italiaanse gewoontes heeft toegeëigend. Het gezin Heerze woont immers al sinds 2008 in Umbrië. En daar blijven ze, als het aan hen ligt, altijd wonen.

‘Er is niets mis met Nederland,’ vertelt Torben als we hem en zijn gezin opzoeken. ‘Maar wij wonen liever in Italië. We waren het zat om geleefd te worden. Om onze agenda’s te moeten trekken als we onze vrienden wilden zien. En om tijdens verjaardagen te bespreken wie in welke leaseauto reed. Bovendien wilden we tijd voor elkaar. Klaartje en ik zijn zo gek op elkaar dat we, die acht uur per dag die we werken, ook bij elkaar willen zijn. We vonden een manier om dit te verwezenlijken: Casa San Carlo.’

Dit huis wordt het!

Tussen de groene heuvels, net buiten het dorpje Monteleone d’Orvieto, staat de prachtige villa van Klaartje en Torben. De appartementen in het huis, zeven in totaal, verhuren ze. Klaartje en Torben kochten de villa in 2008. Klaartje: ‘We waren er klaar voor om Nederland te verlaten en ons in Italië te vestigen. De vraag was: waar in Italië? Ik heb ooit een half jaar in Perugia gestudeerd en we brachten onze vakanties vaak door in Italië. Deze regio sprak ons aan, dus het moest ergens in Umbrië zijn. Toen een makelaar ons dit huis liet zien, wisten we het meteen: dit wordt het! Het ligt dichtbij de verbindingsweg naar Rome en Florence, op de grens tussen Umbrië en Toscane. Het heeft een adembenemend uitzicht en *last but not least*: het is een huis waaraan we weinig hoefden te doen. Het was zo goed als klaar om bewoond te worden.’

We horen er echt bij

In het voorjaar van 2008, amper twee maanden na hun intrek in Casa San Carlo, arriveerden de eerste gasten. Klaartje: ‘Het was hectisch. We woonden destijds zelf ook nog in het huis. We hadden een dochter van

een half jaar oud en we kenden hem noch steg. Niet alleen de gasten moesten de omgeving ontdekken, wij ook. Het eerste jaar was dus echt rennen en vliegen en het huis op orde maken. Het tweede jaar vonden we gelukkig een soort routine in ons werk. In het derde jaar raakte ik opnieuw zwanger en stond veel in het teken van de baby. En pas nu, in het vierde seizoen, hebben we tijd om Italië te ontdekken, ons echt te vestigen en ons te mengen tussen de bevolking. Sinds kort wonen we ook niet meer in Casa San Carlo, maar in het centrum van Monteleone d’Orvieto. Op deze manier hebben we iets meer rust. Het grappige is dat we er sindsdien blijkbaar bijhoren. De dorpsbewoners zeiden laatst tegen ons: nu wonen jullie echt bij ons.’

Amici dei Paesi Bassi

Tijdens ons bezoek aan Casa San Carlo nemen Torben en Klaartje ons mee naar een van hun favoriete lunchadressen in het nabijgelegen stadje Città della Pieve: Cantina del saltapicchio. Hier worden volgens Torben de beste wijnen geserveerd. Natuurlijk vergezeld van lekkere broodjes, pasta’s of *antipasti*. Terwijl we plaatsnemen aan een van de pittoreske tafeltjes, roept een vrouw vanaf de overkant van de straat ‘Wie zijn er met je meegekomen?’ Torben roept in vloeiend Italiaans een antwoord terug: ‘Amici dei Paesi Bassi - vrienden uit Nederland!’ Tevreden antwoordt de vrouw: ‘Ah, benissimo!’ De familie Heerze is bekend in de omliggende dorpen en stadjes. Dit hebben ze met name te danken aan hun blonde en blauwogige dochters, die een attractie zijn voor de Italianen. Al vragen ze zich wel af wanneer er nu eindelijk een zoon komt. Torben: ‘Daarin zijn de Italianen heel ouderwets. Een zoon, dat is belangrijk. Onze prachtmeiden zijn een goede manier om mensen te leren kennen. Italianen houden van kinderen en knopen snel een praatje met je aan als je je kinderen bij je hebt.’

Typisch Italiaanse dochter

Giulia en Elena worden tweetalig opgevoed. Thuis spreken ze Nederlands, op school en op de crèche Italiaans. De vierjarige Giulia vertoont

al wat typisch Italiaanse kenmerken. Als ze spreekt, doet ze dat met veel handgebaren en ook dramatiek is haar niet vreemd. 'Dat leert ze van haar vriendjes en vriendinnetjes,' vertelt Klaartje. Maar haar leefritme blijft grotendeels Nederlands. Klaartje en Torben brengen hun meiden bewust op tijd naar bed. En slapen gebeurt in hun eigen bed. Torben verbaast zich over de Italiaanse gewoonten om kinderen pas na elf uur 's avonds te laten slapen. 'Soms zie je kinderen knikkebollend aan een tafel in een restaurant zitten. Dat willen wij niet. En ik slaap ook niet, zoals veel Italiaanse mannen, op de bank zodat de baby in bed kan. Echt niet!'

Mensen blij maken

Zittend aan de lange buitentafels, met uitzicht op het zwembad en eindeloze groene heuvels met metershoge cipressen, lijkt Casa San Carlo een Italiaans paradijsje. Torben: 'Veel mensen denken dat we hier onze droom leven. Dat is niet helemaal waar. Wat wij doen, is onze wensen verwezenlijken. We wilden geen 'negen-tot-vijf'-leven en dus bedachten we iets anders. Natuurlijk is het heel hard werken. In de zomer staan we dagelijks klaar voor onze gasten, vrije tijd hebben we niet. Dat is niet erg, want ondanks het harde werken voelt het niet als een verplichting. We doen wat we graag willen: samen zijn en het onze gasten naar de zin maken. We vinden het heerlijk om te zien hoe anderen hier genieten en om hen op de leukste plekjes in de omgeving te wijzen. Eigenlijk is dat onze baan: mensen die met vakantie zijn zo blij mogelijk maken.'

We missen de Hema

Jaarlijks zoeken Klaartje en Torben hun familie en vrienden op, als ze naar Nederland rijden om verse olijfolie en Umbrische wijnen te exporteren. Klaartje: 'De eerste keer vond ik het best spannend. Wat als ik niet meer weg wilde uit Nederland? Gelukkig gebeurde het tegenovergestelde. Na twee weken miste ik Italië al. Toen wisten we: dit is voor

altijd. Wat ik hier zo leuk vind? De ruimte, de ontspannen levenshouding. Italianen plannen niet, maar maken tijd voor je.' Missen Klaartje en Torben sommige dingen in Nederland niet? 'De Hema!' roepen ze in koor. 'In dit soort kleine stadjes vind je geen handige warenhuizen, alles is nog zoals in Nederland in de jaren vijftig. Handdoeken koop je bij een handdoekenwinkel, cement bij de cementboer en onderbroeken bij een lingeriezaak. Charmant, maar ook heel vermoeiend soms. Wij pleiten voor een Hema in Italië.' Wat ze het meest missen, zijn de familie en vrienden. 'We hebben het 'nadeel' dat we een goede band met onze familie hebben. En daarom missen we ze,' aldus Torben. Toch zit volgens hem aan dit nadeel ook een voordeel. 'Als we ze zien, is het contact veel intenser. We zien elkaar lange tijd, eten samen, doen leuke dingen en praten helemaal bij. In Nederland zagen we elkaar vluchtiger.'

Pizzadeeg van plaatselijke oude vrouwtjes

De mobiel van Torben gaat weer. Het is de man die het zwembad onderhoudt. Het gesprek verloopt in snel Italiaans. 'De taal leren is heel belangrijk,' legt Klaartje uit. 'Als je hier geaccepteerd wilt worden en erbij wilt horen, moet je Italiaans spreken. Ook is het goed om de mensen in het dorp bij je bedrijf te betrekken. We huren daarom lokale arbeiders in, halen onze wijnen bij lokale boeren en we sturen onze gasten naar de pizzeria in ons dorp. We merken dat dit gewaardeerd wordt. Ook onze gasten vinden het leuk, want ze leren hierdoor het echte Umbrië kennen.'

Twee keer in de week koken Torben en Klaartje voor hun gasten. Elke woensdag is het pizza-avond. Samen met Torben maken de gasten hun eigen pizza, die wordt gebakken in de houtoven. Het recept voor het deeg kreeg Torben van de plaatselijke oude vrouwtjes. Torben: 'Ik vroeg of iemand wist hoe ik deeg moest maken. Al snel stonden er een stuk of vijf vrouwen om me heen die allemaal een ander recept hadden en allemaal beweerden dat hun recept het beste was. Ik heb ze allemaal uitgeprobeerd en er een uitgekozen. Nog steeds vragen ze me af en toe of ik toch wel hun deeg gebruik.'

Umbrië: eerlijk en puur

Als Klaartje en Torben vertellen over hun Umbrië, beginnen hun gezichten te stralen. 'Even twijfelden we tussen De Marken en Umbrië, maar al snel wisten we dat dit de plek is waar we willen wonen. Umbrië heeft meer bergen en is veel groener en nog wat boenser dan Toscane. Je kunt zwemmen in de meren en cultuursnuiven in Orvieto, Perugia of Assisi. Maar ontdek de streek vooral zelf. Niets moet, alles mag.' Met dat laatste typeren Klaartje en Torben de manier waarop ze met hun gasten omgaan. In het gastenboek schreef iemand: 'Torben en Klaartje zijn er, ze helpen je graag, ze koken voor je als je dat wilt. Maar je hoeft niets.' En juist dat is zo fijn.

TIPS VAN TORBEN EN KLAARTJE

Eten

De wekelijkse pizza-avond op Casa San Carlo is fenomenaal. De tafel wordt gedekt, overal staan schaaltes met verse ingrediënten en het deeg wordt door Torben zelf gekneet. Gasten mogen zelf hun deegbal uitrollen tot een dunne bodem, de pizza beleggen, bakken en natuurlijk opeten. Met heerlijke wijn, Italiaanse muziek, leuke gesprekken en een ondergaande zon is het echt genieten!

Zien

Aanrader volgens Torben en Klaartje is de dom van Orvieto. Als je richting Orvieto rijdt, zie je de zwart-wit gestreepte kathedraal al van ver liggen, pronkend op een hoge rots. Van binnen en van buiten is de kathedraal versierd met fresco's en beeldhouwwerk die bijbelverhalen uitbeelden. Het stadje Orvieto zelf is ook de moeite waard. Je kunt er naar hartelust shoppen of eten in een van de vele goede restaurants.

Beleven

Op zondag lunchen tussen de Italianen aan de waterkant van Lago Bolsena. Supergezellig! En ben je hier in juli of augustus? Bezoek dan het Festival del Sole in Cortona of het Jazzfestival in Perugia. Deze festivals staan garant voor geweldige muziek, wijn, eten en flanerende Italianen. maken.